

Arrest

nr. 256 761 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. KOLESNIKOVA
Zwitserlandstraat 16
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KOLESNIKOVA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Russische nationaliteit. U werd geboren op X 1976 in Voronej. Daar woonde u bijna uw hele leven. Op uw laatste adres in Rusland, [X], woonde u van 2006 tot uw vertrek uit Rusland op 21 maart 2019.

U heeft één zoon, K.K., die geboren werd op 3 april 1995 uit een vorige relatie. Sedert 2019 bent u gehuwd met een Belgische man, en verblijft u legaal in België.

U volgde gedurende vijf jaar een hogere opleiding economie via afstandsonderwijs. Van juni 2016 tot 13 februari 2019 werkte u als in een bedrijf genaamd “Orion”.

Het bedrijf, dat informaticadiensten aanbood voor het kopen en verkopen van wisselbrieven, was opgedeeld in verschillende kantoren. Zelf was u als werknemer verantwoordelijk voor de dagelijkse werking in één van deze kantoren. Gedurende 2016 en 2017 werd het bedrijf verschillende keren gecontroleerd door de autoriteiten, maar er werden nooit onrechtmatigheden aangetroffen en de dossiers tegen het bedrijf werden telkens afgesloten zonder gevolg.

In 2019 stopte u met uw werk bij het bedrijf Orion en verliet u Rusland om in België samen te kunnen zijn met uw partner M.B.. U arriveerde in België op 21 maart 2019 en huwde met uw echtgenoot op 14 september 2019.

Buiten uw weten hadden de Russische autoriteiten na uw vertrek uit Rusland, op 6 augustus 2019, een strafonderzoek geopend tegen het bedrijf waar u werkte, wegens het organiseren van illegale gokspelen van 2016 tot 2019. Op 27 september 2019 werd daar een tweede onderzoek tegen het bedrijf aan toegevoegd wegens deelname aan een criminele organisatie.

Gezien u zich niet meer in Rusland bevond, beschouwden de Russische autoriteiten u als voortvluchtig – ook al wisten zij dat u zich in Ath in België bevond. Op 22 januari 2020 werd een internationaal opsporingsbevel tegen u uitgevaardigd.

Op 28 februari 2020 werd een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd met als doel een preventieve detentie van twee maanden. U werd hier evenmin van op de hoogte gebracht, waardoor u niet bij machte was actie te ondernemen. De Russische autoriteiten stelden weliswaar een advocaat aan om u in de zaak te vertegenwoordigen, maar deze nam evenmin contact met u op.

Op 20 april 2020 werd u in absentia aangeklaagd wegens deelname aan een criminele organisatie en wegens het organiseren van illegale gokspelen, samen met vijftien andere werknemers van het bedrijf. Momenteel is geen van hen aangehouden. Indien u in deze zaak schuldig bevonden zou worden, riskeert u in Rusland een celstraf van maximaal tien jaar.

Pas in april 2020 raakte u op de hoogte van de zaak die tegen u liep: uw moeder werd door de politie opgeroepen om in deze zaak verklaringen af te leggen. U nam een eigen advocaat onder de arm om in beroep te gaan tegen het arrestatiebevel van 28 februari 2020. Het beroep, dat behandeld werd door dezelfde rechter die het arrestatiebevel uitvaardigde, werd geweigerd op 14 mei 2020 omdat de beroepstermijn van drie dagen niet was gerespecteerd.

Op 7 augustus 2020 diende uw advocaat een klacht in bij de rechtbank van Voronej in verband met het internationaal arrestatiebevel van 22 januari 2020. Op 10 augustus 2020 ging uw advocaat in beroep tegen de beslissing van de rechter van 14 mei 2020. Deze dossiers zijn nog in behandeling.

In België maakte op 28 juli 2020 de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg het internationaal arrestatiebevel tegen u uitvoerbaar. Op 31 augustus 2020 werd u gearresteerd in opgesloten in de gevangenis van Mons. U ging in beroep en op 15 september 2020 werd uw beroep ongegrond verklaard door het Hof van Beroep van Bergen. Uw cassatieberoep werd afgewezen op 18 november 2020.

Op 20 augustus 2020 deed u een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties. U haalt vijf motieven aan voor uw vrees in geval van een uitlevering aan de Russische autoriteiten. U vreest buitensporige en discriminatoire vervolging door de Russische autoriteiten, u vreest een schending van uw recht op een eerlijk proces, u vreest dat de Russische autoriteiten gezien een recente grondwetswijziging geen respect zullen opbrengen voor veroordelingen die het land zou krijgen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, u vreest gemarteld te worden en onmenselijk en vernederend behandeld te zullen worden, en u vreest tot slot dat het recht op eerbiediging van uw privé- en gezinsleven geschonden zal worden.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: identiteitsdocumenten (1 t.e.m. 6); documenten met betrekking tot het Russische strafdossier (stukken 7 t.e.m. 8, stuk 36); documenten met betrekking tot de juridische procedures en controles die uw werkgever in het verleden reeds onderging (stukken 9 t.e.m. 16), documenten met betrekking tot de omstandigheden in de Russische strafinstellingen (stukken 17-18, 20 t.e.m.23, stukken 44-47, stuk 49), documenten met betrekking tot het niet-respecteren van het wederkerigheidsbeginsel in Rusland (stuk 19, stukken 24 t.e.m.26); documenten met betrekking tot diplomatieke garanties, geboden door Rusland (stukken 40 t.e.m.43); documenten met betrekking tot het strafdossier die Rusland aan België bezorgde (stukken 27 t.e.m.34);

documenten met betrekking tot de uitleveringsprocedure in België (stuk 35, 39); enkele artikels uit de Belgische pers met betrekking tot uw situatie (stukken 37 en 38), uw medisch dossier (stuk 48), en een getuigenis van een kennis van u uit Voronej (stuk 51).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een gevaar voor de nationale veiligheid of voor de openbare orde vormt, of het feit dat u onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Er werd door Rusland immers om uw uitlevering gevraagd en om deze reden werd u reeds 8 maanden geleden in hechtenis geplaatst door de Belgische autoriteiten.

U vreest, indien u uitgeleverd zou worden aan de Russische autoriteiten, buitensporige en discriminatoire vervolging door de Russische autoriteiten, u vreest een schending van uw recht op een eerlijk proces, u vreest dat de Russische autoriteiten gezien een recente grondwetswijziging geen respect zullen opbrengen voor veroordelingen die het land zou krijgen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, u vreest gemarteld te worden en onmenselijk en vernederend behandeld te zullen worden, en u vreest tot slot dat het recht op eerbiediging van uw privé- en gezinsleven geschonden zal worden. Dit alles vreest u vanwege het feit dat u beschuldigd werd in een fraudezaak die loopt tegen het bedrijf waar u werkte.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de oorzaak van uw problemen van gemeenrechtelijke aard zijn: u wordt beschuldigd van deelname aan een criminele organisatie en het organiseren van illegale gokspelen wegens uw tewerkstelling in het bedrijf Orion van 2016 tot 2019. Er zijn in totaal 16 beschuldigten in deze zaak, waarvan u de dertiende bent (in volgorde van belangrijkheid) (zie schrijven advocaat, p. 7, punt 12). Gezien de gemeenrechtelijke aard van deze problemen, kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging wegens uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Evenmin zijn er redenen om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. U heeft, omwille van onderstaande redenen, immers niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

U vreest vooreerst dat Rusland de veroordelingen van het Europees Hof voor de rechten van de mens niet zou respecteren, en stelt dat u riskeert gemarteld te worden en onmenselijk en denigrerend behandeld te worden.

In dit verband moet vooreerst worden opgemerkt dat er in het kader van uw uitleveringsverzoek door de Russische autoriteiten diplomatieke garanties worden geboden. Uit de lezing van de brieven van de Procureur-generaal van de Russische Federatie in het kader van het uitleveringsverzoek blijkt dat het recht op verdediging, met bijstand van advocaten, is gewaarborgd; dat de strafrechtelijke vervolging niet zijn oorzaak vindt in één van de vluchtelingrechtelijke gronden van vervolging; dat er in geen andere strafvervolging is voorzien dan voor de feiten omwille van dewelke de uitlevering wordt gevraagd; dat gewaarborgd wordt dat u geen folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, gelezen in de betekenis van artikel 3 EVRM, zal ondergaan; dat tijdens uw gevangenhouding in het kader van de strafvervolging, of later bij een eventuele veroordeling, de

Belgische ambassade geïnformeerd zal worden over de plaats van detentie en dat u bezocht kan worden door gemandateerden van de diplomatieke vertegenwoordiging; en dat in geval van veroordeling tot vrijheidsberoving de straf zal uitgezeten worden in een plaats die beantwoordt aan de Europese normen (stuk 35, groene map).

De voormelde garanties zijn gelijksoortig aan deze die door de Russische Federatie werden gegeven in enkele zaken die werden behandeld door het EHRM, onder andere Chentiev/Slovakije (nr.21022/08), Ibragimov/Slovakije (nr.51946/08) en Gasaeyev/Spanje (nr.48514/09), en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM). In Zarmayev/België oordeelde het Hof met 6 tegen 1 in lijn van de hoger vermelde arresten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een aantal zaken (RvV 8 april 2011 nr. 59 452; RvV 14 december 2012 nr. 93 675; RvV 1 juni 2018 nr. 204 828), voornoemde rechtspraak van het EHRM in acht nemend, geoordeeld dat dergelijke waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het geval van uitlevering omwille van de hem ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in het artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 EVRM, noch dat hem een eerlijke procesgang zal ontzegd worden.

U slaagde er niet in om op concrete en aannemelijk wijze aan te tonen dat de diplomatieke garanties die door de Russische autoriteiten worden geboden in uw geval niet zouden worden nageleefd. Gevraagd waarom de diplomatieke garanties in uw geval niet zouden volstaan om een eerlijke rechtsgang en een menswaardige behandeling te krijgen tijdens en na uw proces in de Russische Federatie, verklaarde u dat het u niet verbaast dat de Russische autoriteiten dergelijke garanties bieden, en dat het ook vreemd zou zijn dat zij iets anders zouden beweren. U blijkt eenvoudigweg geen geloof te hechten aan deze garanties (CGVS p.11). Daarmee concretiseert u echter op geen enkele manier waarom, in uw specifieke geval, in een zaak waar uitdrukkelijk diplomatieke garanties werden geboden door de Russische autoriteiten aan België inzake de rechtsgang en de manier waarop u behandeld zult worden, dergelijke garanties niet zouden worden nageleefd.

Verder verwees u naar uw medische toestand: u moet een specifiek dieet volgen na een operatie aan de galblaas, en u zou ook een borstsonderzoek en een gynaecologisch onderzoek wensen (CGVS p. 13-14). Ook hierbij kan echter terug verwezen worden naar de diplomatieke garanties die Rusland in uw specifiek geval geboden heeft, en waarin vermeldt wordt dat een strafinstelling waarin u zou terecht komen, in overeenstemming zal zijn met de Europese detentieregels. In die regels wordt ook bepaald dat gevangenen toegang moeten krijgen tot aangepaste voeding, indien dat nodig is, en dat zij toegang moeten krijgen tot medische opvolging.

Tot slot verwijst u naar uw ex-man, die in dezelfde fraudezaak in opspraak kwam, en van wie u vermoedt dat hij onder druk gezet is om bepaalde bekentenissen af te leggen. U weet immers dat zijn huidige echtgenote pas bevallen was en heeft een verhaal gehoord over een vrouw die in gevangenschap geen borstvoeding mocht geven aan haar kind. Daarom denkt u dat uw ex-man onder druk gezet is, en vreest u dat de Russische autoriteiten ook in uw geval uw naasten zullen gebruiken om u onder druk te zetten. Dergelijke verhalen zijn vooreerst echter puur anekdotisch, en alweer maakt u geenszins aannemelijk en concreet waarom precies u dergelijke behandeling zou krijgen, ondanks de diplomatieke garanties die Rusland geboden heeft. Bovendien geeft u ook zelf toe dat u slechts vermoedt dat uw ex-man op dergelijke manier onder druk werd gezet, en stelt u dat u daarvoor geen bewijzen heeft (CGVS p. 8).

Gezien deze hierboven vermelde rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake diplomatieke garanties vanwege de Russische autoriteiten en gezien u er niet in slaagt in concreto aan te tonen dat in uw hoofdte wel een reëel risico bestaat op menonwaardige of vernederende behandeling of bestraffing, op foltering, en/of op een schending van het recht op een eerlijk proces toont u niet aan dat een uitlevering een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Ook de door u aangebrachte stukken met betrekking tot de omstandigheden in Russische gevangenissen, met betrekking tot het niet-respecteren van het wederkerigheidsbeginsel door Rusland, en met betrekking tot diplomatieke garanties door Rusland, kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Zo legt u een aantal documenten neer met betrekking tot de omstandigheden in Russische strafinstellingen en gerechtelijke vervolging in Rusland in het algemeen. Stuk 18 is een rapport van Amnesty international over onrechtmatige vervolging van bepaalde groepen in Rusland, meer bepaald van mensenrechtenactivisten, journalisten, advocaten, artiesten, seksuele minderheden, milieu-activisten en ngo's. U maakt echter geen deel uit van één van deze geïdentificeerde groepen. Stuk 23ter getuigt dat seksueel misbruik van vrouwelijke gevangenen gebeurt in Russische gevangenissen; stuk 46 is een brief van het European Prison Litigation network waarin eveneens verwezen wordt naar marteling in Russische gevangenissen. Met een loutere verwijzing naar deze praktijken maakt u echter geenszins aannemelijk dat Rusland zijn diplomatieke garanties niet zou nakomen en dat u dergelijke behandeling zou moeten ondergaan. Stuk 22, 23 en 47 handelen over COVID in de Russische gevangenissen. Uit deze stukken blijkt geenszins dat de situatie in de Russische gevangenissen dermate dramatisch is dat het een reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Stuk 44 is een rapport van Amnesty international dat handelt over Russische gevangenissen en slechte omstandigheden binnen het Russische gevangentransport. Met dit algemene rapport maakt u echter geenszins aannemelijk dat u, ondanks de diplomatieke garanties die daartoe gegeven werden, toch in een strafinstelling zou terecht komen die niet beantwoordt aan de Europese regels.

Verder legt u enkele artikels neer die gaan over de situatie in gevangenschap van enkele specifieke Russische individuen: Stuk 17 is een Wikipedia-artikel over Sergey Magnitski, een advocaat die stierf in een Russische strafinstelling in 2009. Deze man klaagde corruptie aan binnen de Russische overheid en werd gearresteerd op verdenking van samenzwering. Stuk 20 gaat over de ex-politiefchef van Kazan Dalniy, die zich schuldig zou gemaakt hebben aan wangedrag. Stuk 21 is een getuigenis van een voormalige Tsjetsjeense gevangene en stuk 23 bis is een brief van Nadezhda Tolokonnikova over de omstandigheden van haar gevangenschap. Stuk 23 quater handelt over Natalya Ilyana, een 61-jarige vrouw die op beslissing van de rechtbank van Voronej werd gearresteerd en vastgehouden op verdenking van fraude en die omkwam in gevangenschap. Stuk 45 is een krantenartikel over de Russische oppositieleider Aleksej Navalny, die naar de IK-2-strafkolonie in Pokrov werd overgeplaatst. Ook stuk 49 handelt over Navalny en over hoe diens toestand in gevangenschap sterk achteruitgaat. Al deze stukken gaan telkens over mensen wiens situatie bezwaarlijk met de uwe valt te vergelijken: zij hebben immers geen gelijkaardig profiel als het uwe, of hen werden geen diplomatieke garanties geboden.

Er moet zodoende besloten worden opgemerkt dat géén van deze rapporten en of artikels betrekking heeft op uw persoonlijke situatie. Bovenstaande documenten, die onder één noemer betrekking hebben op de omstandigheden in de Russische strafinstellingen, tonen niet op concrete en aannemelijke wijze aan dat de diplomatieke garanties die Rusland geboden heeft precies in uw geval niet zouden worden nageleefd.

U legt ook drie documenten neer met betrekking tot het gegeven dat Rusland, na een recente grondwetswijziging, geen respect meer zou opbrengen voor het wederkerigheidsbeginsel: het bewuste artikel, artikel 79, houdt eenvoudig gesteld in dat de Russische grondwet zwaarder doorweegt dan internationale verdragen. Stuk 24 is een algemene uitleg over het artikel, stuk 26 (dat identiek is aan stuk 19) is een artikel van Amnesty dat meldt dat de Commissie van Venetië de recente Russische grondwetswijziging veroordeelt, en stuk 25 is het rapport van de Commissie van Venetië zelf. Met een loutere verwijzing naar deze artikelen toont u echter geenszins aan dat het artikel 79 zou leiden tot het vervallen van diplomatieke garanties in uitleveringsverdragen. Evenmin toont u louter door te verwijzen naar dit artikel aan waarom de Russische autoriteiten precies in uw geval de beloften van diplomatieke garanties niet zouden nakomen. Deze documenten, die betrekking hebben op het niet respecteren van het wederkerigheidsbeginsel, tonen zodoende evenmin op concrete en aannemelijke wijze aan dat de diplomatieke garanties die Rusland geboden heeft precies in uw geval niet zouden worden nageleefd.

Verder legt u documenten neer die specifiek handelen over diplomatieke garanties toegekend door Rusland. Stuk 40 is een rapport van Human Rights Watch uit 2004 over diplomatieke garanties en stuk 41 is een artikel van Human Rights Watch dat handelt over datzelfde rapport. Er moet worden aangestipt dat dit rapport reeds dateert uit 2004, en dat het géén betrekking heeft op uw specifieke situatie. Een loutere verwijzing naar dit rapport toont dan ook geenszins aan dat Rusland de diplomatieke garanties in uw geval niet zou respecteren. Stuk 42 is een artikel over een beslissing van de Zwitserse federale rechtbank. Stuk 43 is het arrest waarover het gaat in stuk 42. Het arrest stelt dat Zwitserland zich niet langer enkel mag baseren op goede ervaringen bij uitleveringen met Rusland in het verleden, wat diplomatieke garanties betreft. In plaats daarvan, zo wordt er gesteld, moet de situatie met betrekking tot diplomatieke garanties opnieuw moet worden geëvalueerd, specifiek met het oog op

respect voor de mensenrechten in Rusland. Dit arrest leidde ertoe dat de uitlevering van een Russische ex-bankier, die vervolgd wordt voor fraude, niet kon doorgaan. Wat dit betreft moet worden opgemerkt dat de continentale rechtsorde géén precedentenorde is, en het CGVS zoals hierboven reeds vermeld de interpretatie volgt van het EHRM in enkele eerdere zaken, waaronder Chentiev/Slovakije (nr.21022/08), Ibragimov/Slovakije (nr.51946/08) en Gasaeyev/Spanje (nr.48514/09), en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM). In Zarmayev/België oordeelde het Hof met 6 tegen 1 in lijn van de hoger vermelde arresten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een aantal zaken (RvV 8 april 2011 nr. 59 452; RvV 14 december 2012 nr. 93 675; RvV 1 juni 2018 nr. 204 828), voornoemde rechtspraak van het EHRM in acht nemend, geoordeeld dat dergelijke waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het geval van uitlevering omwille van de hem ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in het artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 EVRM, noch dat hem een eerlijke procesgang zal ontzegd worden. Het gegeven dat Zwitserland oordeelde dat - in deze specifieke uitleveringszaak - een herevaluatie zich opdroeg, waardoor de uitlevering niet kon plaatsvinden, werpt zodoende geen ander licht op deze eerdere interpretaties. De documenten die u neerlegt en die betrekking hebben op diplomatieke garanties geboden door Rusland, tonen zodoende evenmin op concrete en aannemelijke wijze aan dat de diplomatieke garanties die Rusland geboden heeft precies in uw geval niet zouden worden nageleefd.

Er dient geconcludeerd te worden dat u uw vrees dat Rusland de veroordelingen van het Europees Hof voor de rechten van de mens niet zou respecteren, en uw vrees dat u gemarteld, onmenselijk en denigrerend behandeld zou worden, niet aannemelijk gemaakt heeft. Hieruit kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Voor de volledigheid kan worden toegevoegd dat deze vaststellingen overeenkomen met de conclusies die te lezen staan in het arrest van 15 september 2020 van het Hof van Beroep van Bergen in het kader van uw beroepsprocedure.

U haalt ook een vrees aan voor buitensporige en discriminatoire juridische vervolging en een schending van uw recht op een eerlijk proces.

Er dient wat dat betreft eerst en vooral te worden opgemerkt dat het CGVS zich niet uitspreekt over uw schuld of onschuld betreffende de feiten die vermeld staan in het arrestatiebevel dat door de rechtbank van de stad Voronej werd uitgevaardigd en die werden overgenomen in het verzoek tot uitlevering vanwege het Parket-Generaal van de Russische Federatie. Het is niet de taak van het CGVS om zich in de plaats te stellen van de bevoegde rechtbank die ten gronde over de feiten moet oordelen. Het CGVS dient enkel te beoordelen of er in uw geval een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

U haalt middels het schrijven van uw advocaat aan dat het bedrijf waarvoor u werkzaam was gedurende twee jaar (2016-2017) reeds zes maal gecontroleerd werd op het organiseren van illegale gokspelen en dat deze zes dossiers telkens zonder gevolg werden afgesloten (schrijven advocaat p. 9-10). Het gegeven dat er in het verleden reeds controles werden uitgevoerd, waarbij geen onrechtmatigheden werden vastgesteld, betekent echter niet automatisch dat het laatste onderzoek tegen het bedrijf, dat tot deze strafzaak leidde, niets anders dan onwettige vervolging kan zijn. Het staat de autoriteiten van een rechtsstaat immers vrij om onderzoek te voeren naar schendingen van haar wetten, en tot vervolging over te gaan indien er onrechtmatigheden werden vastgesteld. Opnieuw moet benadrukt worden dat het niet aan het CGVS is om zich in de plaats te stellen van de bevoegde rechtbank, of uitspraken te doen over schuld of onschuld.

U stelt nog dat een agent tijdens een controle van het bedrijf in het verleden u schaamteloos toegaf dat de leidinggevendenden van uw bedrijf de juiste personen geen smeergeld betalen. Dat zou de reden geweest zijn voor de veelvuldige controles (CGVS p. 8). Dit is echter slechts een blote bewering waarvoor u geen enkel bewijs levert, waardoor ook deze opmerking niet kan worden beschouwd als een ernstige aanwijzing voor onwettige gerechtelijke vervolging.

Verder haalt u middels het schrijven van uw advocaat aan dat de Russische autoriteiten van plan zijn u voor twee maanden in voorhechtenis te plaatsen, hetgeen buitensporig zou zijn, gezien het vermoeden

van onschuld, gezien het feit dat een veroordeelde persoon slechts mag worden uitgeleverd als hij/zij voor minstens vier maanden veroordeeld is, en gezien het feit dat u slechts de dertiende beschuldigde bent van zestien beschuldigten, waarbij de Russische autoriteiten aangeven dat u géén belangrijke rol zou gehad hebben in de beschuldigde criminele organisatie (schrijven advocaat p. 11-12). Er moet worden benadrukt met betrekking tot het vermoeden van onschuld dat het CGVS geen uitspraak doet over schuld of onschuld. Het gegeven dat een uitlevering van een veroordeelde persoon niet mag gebeuren als deze persoon tot minder dan vier maanden celstraf is veroordeeld, is op zich weinig relevant, gezien het hier gaat om een voorhechtenis van u als beschuldigde persoon, niet om een celstraf van u als veroordeelde.

Verder moet worden aangestipt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud zelf geen elementen aanhaalt die aanwijzingen vormen van een oneerlijk proces. U stelt weliswaar dat u zonder proces reeds schuldig bevonden bent (CGVS p. 9), maar baseert dat niet op concrete feiten: er is immers nog geen definitieve veroordeling gebeurd in deze strafzaak, wél bent u in beschuldiging gesteld. Daarnaast vermeldt u ook dat de zaak nog in het stadium van vooronderzoek bevindt, waardoor uw Russische advocaat nog geen inzage heeft in het volledige dossier, maar u maakt niet duidelijk waarom dat gegeven zou inhouden dat u niet op een eerlijk proces zult kunnen rekenen (CGVS p. 9). U stelt dat u een advocaat had moeten krijgen, maar voegt daar in één adem ook aan toe dat u ook effectief een advocaat werd toegewezen in uw afwezigheid, toen u nog niet op de hoogte was van de lopende procedure (CGVS p. 9). Deze verklaringen vormen dan ook geen concrete aanwijzing voor de vrees dat u geen eerlijk proces zou krijgen.

Ook haalt u aan dat het gegeven dat u in absentia werd aangeklaagd een aanwijzing is van het feit dat u geen eerlijk proces zou krijgen. Er moet worden opgemerkt dat het Hof van Beroep van Bergen reeds oordeelde dat noch het gegeven dat een rechter besliste tot uw arrestatie in uw afwezigheid, noch het gegeven dat uw beroep tegen deze beslissing werd afgewezen wegens laattijdigheid, an sich schendingen vormen van het recht op een eerlijk proces (arrest van cour de l'appel de Mons, p. 18). Tot slot kan, met betrekking tot uw vrees dat een eerlijk proces u ontzegd zal worden, opnieuw verwezen worden naar de diplomatieke garanties die de Russische autoriteiten geboden hebben. Daarin wordt ook expliciet de garantie gegeven dat u alle mogelijkheden zult krijgen om u te verdedigen, daarbij inbegrepen de hulp van advocaten.

Er moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet zal kunnen rekenen op een eerlijk proces, of dat de Russische autoriteiten buitensporige gerechtelijke vervolgingshandelingen (zullen) stellen tegen u. U heeft op dit gebied dus evenmin aannemelijk gemaakt dat er een reëel risico bestaat in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Tot slot haalt u aan dat uw uitlevering aan de Russische autoriteiten een schending zou inhouden van het recht op eerbiediging van uw privé- en gezinsleven, gezien u bij een uitlevering gescheiden zou raken van uw echtgenoot. Er dient echter gesteld te worden dat het loutere gegeven dat u wegens uw uitlevering niet bij uw echtgenoot zou kunnen zijn op zich niet kan worden beschouwd als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien werd ook wat dit betreft door het Hof van Beroep van Bergen gesteld dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven geen absoluut recht is, en dat de interferentie in uw privé- en gezinsleven voorzien is in de wet op de uitleveringen en een noodzakelijke maatregel vormt voor de publieke veiligheid en voor het voorkomen van strafbare overtredingen (arrest Cour de l'appel de Mons, p. 21).

Er dient geconcludeerd te worden dat u, ook op dit gebied, niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De documenten met betrekking tot de omstandigheden in Russische gevangenissen, diplomatieke garanties door Rusland, en het grondwetsartikel 79 werden hierboven reeds besproken. Verder legde u nog identiteitsdocumenten neer, uittreksels uit uw strafdossier in Rusland en documenten in verband met uw uitleveringsprocedure zelf. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en de stand van zaken van uw strafdossier, maar deze documenten betreffen gegevens die niet ter discussie staan en werpen geen nieuw licht op bovenstaande appreciatie. Hetzelfde geldt voor de artikels die in de Belgische pers over uw situatie verschenen zijn. De medische documenten die u neerlegt bevatten geen duidelijke informatie over uw medische toestand en staven geenszins dat u bepaalde medische zorgen nodig

heeft die u in Rusland niet zou kunnen krijgen. De getuigenis van een kennis van u uit Voronej ten slotte stelt dat er in Rusland geen limieten meer zijn en dat de maffia er regeert en doet wat zij wilt, en dat de rechters een wereld zonder wetten/van straffeloosheid creëren. Er moet op gewezen worden dat dergelijke uitspraak van een kennis van u niet kan beschouwd worden als een ernstige aanwijzing dat uw rechten in Rusland geschonden zullen worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van “artikelen 48/3, 48/4, 55/3/1, § 2, 2° Vw, 3 EVRM, 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van het proportionaliteitsbeginsel, schending van motiveringsplicht, art. 62 VW, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“Artikel 48/3 Vw bepaalt [...]

Artikel 48/4 Vw bepaalt [...]

Verzoekster heeft weldegelijk een gegronde vrees tot vervolging in zijn land van oorsprong.

Verzoekster geeft aan dat de vluchtmotieven die zij naar aanleiding zijn asielaanvraag had ingeroepen nog steeds actueel zijn. Namelijk de problemen van verzoekster met de Russische autoriteiten.

Mevrouw K. heeft geen toegang tot eerlijk proces.

Zij zal worden in onmenselijke omstandigheden geplaatst.

Er is gevaar voor haar gezondheid.

Gelet op al deze informatie is het duidelijk dat verzoekster het vluchtelingenstatuut minstens de subsidiaire bescherming dient te verkrijgen, anders zou er sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Gelet op al deze informatie is het duidelijk dat verzoekster het vluchtelingenstatuut minstens de subsidiaire bescherming dient te verkrijgen, anders zou er sprake zijn van een schending van artikel 6 EVRM.

De Commissaris-generaal motiveert zijn beslissing door te stellen dat: [...]

Indien twijfel blijft bestaan, moeten de overheden “individuele en voldoende garanties” verkrijgen van de bestemmingsstaat “dat de adequate behandelingen beschikbaar en toegankelijk zullen zijn voor de betrokkene opdat zij zich niet in een situatie zal bevinden die tegenstrijdig is met artikel 3 EVRM” (§ 191 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

De Commissaris-Generaal baseert zich hiervoor echter louter op niet gesubstantieerde vermoedens terwijl hij in deze de bewijslast draagt.

Uit de ondervraging van verzoekster blijkt dat de Commissaris-Generaal zich vooral gebaseerd heeft op het gegeven dat er garanties door de Russische autoriteiten aangeboden zijn, om te stellen dat hij geen bescherming nodig heeft.

Zelfs indien men zou aannemen dat verzoeker teruggekeerd zou zijn naar de Russische Federatie, quod certe non, dan nog dient aangetoond te worden dat dit feit op zich voldoende zou zijn om de status van verzoeker in te trekken, waarbij de bewijslast op verweerder ligt. Bovendien benadrukt verzoeker dat haar vrees voornamelijk geldt ten opzichte van de Russische autoriteiten.

De Commissaris-Generaal heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het beginsel van “non-refoulement”: schending van artikel 3 EVRM.

Tot slot wordt benadrukt dat verzoekster ondertussen opnieuw goed verankerd is in de Belgische samenleving. Verzoekster is gehuwd met een Belg. Hier dient rekening mee te worden gehouden bij de heroverweging van de bestreden beslissing.”

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

“2. Persoonlijke documenten van mevrouw K.:

- 2.1 Id*
- 2.2 Bijlage 3*
- 2.3 Immatriculatie attest*
- 2.4 Bijlage 15*
- 2.5 Paspoort*
- 2.6 Geboorteakte*
- 2.7 Uittreksel van strafregister*
- 2.8 Certificaat*
- 2.9 Huwelijksakte*
- 2.10 Arbeidsboekje*

3. Verzoekschrift

4. Arrest

5. Klacht

6. Beroep

7. Documenten betreffende Russische strafzaak

8. Internationale rapporten betreffende oneerlijke proces en onmenselijke behandeling

9. Informatie betreffende de Russische grondwet

10. Beschikking

11. Bewijzen van oneerlijke proces”.

2.3. Ter zitting legt verzoekster een aanvullende nota met volgende stukken neer:

“12. Verklaring dd. 25.05.2021

13. Rechtspraak 23.12.2020

14. Juristenkrant

15. Verklaring van de zoon van mevrouw K.

16. Parlementaire vraag

17. Verklaring van dhr. C.

18. Verklaring van mevrouw S.”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Verzoekster voert in het verzoekschrift een schending aan van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de intrekking van de vluchtelingenstatus. Vermits verzoekster de vluchtelingenstatus niet heeft – zij is in 2019 gehuwd met een Belgische man en verblijft legaal in België – is voormeld artikel niet van toepassing op de situatie van verzoekster. De schending van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt in voorliggend geval niet dienstig aangevoerd.

Daar waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de bewijslast op verweerder ligt voor wat betreft de intrekking van verzoeksters status (*“Zelfs indien men zou aannemen dat verzoeker teruggekeerd zou zijn naar de Russische Federatie, quod certe non, dan nog dient aangetoond te worden dat dit feit op zich voldoende zou zijn om de status van verzoeker in te trekken, waarbij de bewijslast op verweerder ligt”*), dient hernomen dat verzoekster geen internationale beschermingsstatus heeft, laat staan dat deze wordt ingetrokken.

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze in geval van terugkeer naar Rusland geen toegang heeft tot een eerlijk proces, dat zij in onmenselijke omstandigheden zal worden geplaatst en dat er gevaar is voor haar gezondheid. Zij voert in dit verband de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het EVRM. Verder duidt verzoekster er onder verwijzing naar een arrest van het EHRM op dat, indien twijfel blijft bestaan, de overheden “*individuele en voldoende garanties*” moeten verkrijgen van de bestemmingsstaat “*dat de adequate behandelingen beschikbaar en toegankelijk zullen zijn voor de betrokkene opdat zij zich niet in een situatie zal bevinden die tegenstrijdig is met artikel 3 EVRM*” (§ 191 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

Verzoekster herneemt louter de reeds door haar afgelegde verklaringen en houdt vast aan haar voorgehouden problemen in geval van terugkeer naar Rusland, maar gaat hiermee voorbij aan en weerlegt geenszins de pertinente en draagkrachtige motiveringen in de bestreden beslissing.

Uit de lezing van de brieven uitgaande van de Procureur-generaal van de Russische Federatie in het kader van het uitleveringsverzoek van verzoekster blijkt:

- het recht op verdediging, met bijstand van advocaten, is gewaarborgd;
- de strafrechtelijke vervolging vindt zijn oorzaak niet in één van de vluchtelingrechtelijke gronden van vervolging;
- er is in geen andere strafvervolging voorzien dan voor de feiten omwille van dewelke de uitlevering wordt gevraagd;
- er wordt gewaarborgd dat verzoekster geen folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, gelezen in de betekenis van artikel 3 van het EVRM, zal ondergaan;
- tijdens verzoeksters gevangenhouding in het kader van de strafvervolging, of later bij een eventuele veroordeling, zal de Belgische ambassade geïnformeerd worden over de plaats van detentie en kan verzoekster bezocht worden door gemandateerden van de diplomatieke vertegenwoordiging;
- in geval van veroordeling tot vrijheidsberoving zal de straf uitgezeten worden in een plaats die beantwoordt aan de Europese normen.

De voormelde garanties zijn gelijksoortig aan deze die door de Russische Federatie werden gegeven in de in de bestreden beslissing aangehaalde analoge zaken die werden behandeld door het EHRM en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 van het EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 van het EVRM) (*Chentiev/Slovakije* (nr. 21022/08), *Ibragimov/Slovakije* (nr. 51946/08) en *Gasaeyev/Spanje* (nr. 48514/09)).

Betreffende de waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie in het kader van het uitleveringsverzoek waarvan verzoekster thans het voorwerp uitmaakt, is de Raad van oordeel dat deze geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoekster in het geval van uitlevering omwille van de haar ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in het artikel 2 van het EVRM gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 van het EVRM, noch dat haar een eerlijke procesgang zal ontzegd worden.

Wat betreft verzoeksters grieven inzake de (on)eerlijke procesgang in Rusland kan overigens worden verwezen naar het arrest van het Hof van Beroep van Bergen (toegevoegd aan het administratief dossier), dat inzake de (te verwachten) rechtsgang van verzoeksters zaak in Rusland stelt:

“Elle invoque à cet égard une violation du droit au procès équitable et du droit à l'accès à un tribunal impartial en Fédération de Russie.

Ni le fait que l'arrêté de mise en détention provisoire du 28 février 2020 ait été pris par un juge en son absence, ni le fait que le même juge saisi par l'appelante d'un recours ait rejeté celui-ci au motif qu'il était tardif ne constitue cependant, en soi, des violations du droit au procès équitable ou du droit à un tribunal impartial.

Elle considère ensuite que la procédure pénale ouverte le 6 août 2019 notamment à son égard en Russie constitue un acharnement injustifié des autorités russes dans la mesure où plusieurs procédures administratives ont déjà été intentées en rapport avec les activités qui lui sont reprochées et que ces dernières ont toutes donné lieu à des décisions de non-lieu.

La cour rappelle à cet égard qu'il ne lui appartient pas, dans le cadre de l'examen de l'appel formé à l'encontre d'une ordonnance ayant rendu exécutoire un mandat d'arrêt étranger, de se substituer aux autorités judiciaires de l'Etat requérant pour apprécier le bien-fondé de la poursuite ou la réalité des charges pesant sur la personne réclamée.

Par ailleurs, le fait qu'une procédure pénale soit initiée alors que plusieurs procédures administratives se soient soldées par des décisions de non-lieu ne permet pas de conclure à un acharnement injustifié.

Enfin, le fait que plusieurs procédures administratives se soient soldées par des décisions de non-lieu montre au contraire qu'il a été possible de contester les mesures prises par l'autorité devant les juridictions compétentes dans le respect du droit au procès équitable." (arrest Hof van Beroep Bergen van 15 september 2020, p. 18-19).

(vrije vertaling : "In dit verband beroept zij zich op schending van het recht op een eerlijk proces en van het recht op toegang tot een onpartijdig gerecht in de Russische Federatie.

Noch het feit dat het bevel tot voorlopige hechtenis van 28 februari 2020 door een rechter buiten haar aanwezigheid is gegeven, noch het feit dat dezelfde rechter bij wie appellante in beroep is gegaan, het beroep heeft verworpen op grond dat het te laat was, vormt echter op zich een schending van het recht op een eerlijk proces of van het recht op een onpartijdig gerecht.

Vervolgens is zij van mening dat de op 6 augustus 2019 in Rusland tegen haar ingeleide strafprocedure onder meer een ongerechtvaardigde vervolging door de Russische autoriteiten vormt, aangezien in verband met de haar ten laste gelegde activiteiten reeds verschillende administratieve procedures zijn ingeleid, die alle hebben geleid tot beslissingen om de zaak te seponeren.

Het Hof herinnert er in dit verband aan dat het zich bij het onderzoek van een beroep tegen een bevel tot tenuitvoerlegging van een buitenlands aanhoudingsbevel niet in de plaats mag stellen van de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende staat bij de beoordeling van de gegrondheid van de vervolging of van de gegrondheid van de beschuldigingen tegen de gezochte persoon.

Voorts rechtvaardigt het feit dat een strafprocedure is ingeleid nadat verschillende administratieve procedures zijn geseponneerd, niet de conclusie dat er sprake is van ongerechtvaardigde vervolging.

Ten slotte blijkt uit het feit dat verschillende administratieve procedures zijn afgesloten met besluiten tot verwerping van de zaak, juist dat het mogelijk was overeenkomstig het recht op een eerlijk proces om de door de autoriteit genomen maatregelen aan te vechten voor de bevoegde rechterlijke instanties.")

Het Hof van Beroep van Bergen oordeelde dat noch het gegeven dat een rechter besliste tot verzoeksters arrestatie in haar afwezigheid, noch het gegeven dat verzoeksters beroep tegen deze beslissing werd afgewezen wegens laattijdigheid, *an sich* schendingen vormen van het recht op een eerlijk proces.

Verder meent het Hof dat, op basis van het feit dat verschillende administratieve procedures tot verwerpingsbesluiten hebben geleid, blijkt dat het mogelijk was om de door de overheid genomen maatregelen voor de bevoegde rechtbanken aan te vechten, met inachtneming van het recht op een eerlijk proces.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster er niet in slaagt om op concrete en aannemelijke wijze aan te tonen dat de diplomatieke garanties die door de Russische autoriteiten worden geboden in haar geval niet zouden worden nageleefd. Ook in het verzoekschrift licht verzoekster niet toe, noch toont ze concreet aan, dat deze diplomatieke garanties in haar geval niet zouden worden nageleefd.

Verzoekster toont derhalve niet aan daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, te ondergaan.

Aangezien verzoekster niet aantoont dat zij daden van vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3, § 2, zal ondergaan, voldoen de asielmotieven niet aan het in artikel 48/3, § 3 vereiste verband tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging.

Gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Omwille van het hoger vastgestelde omtrent de garanties van de Russische Federatie maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van het bepaalde in artikel 48/4, § 2, a) en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen voorhanden die wijzen op een reëel risico op ernstige schade omwille van het gestelde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. De (talrijke) bij het verzoekschrift gevoegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Uitgezonderd het krantenartikel van het Nieuwsblad *“Russische media publiceren martelvideo’s uit strafkampen”* van 23 februari 2021, werden alle bij het verzoekschrift neergelegde documenten reeds in de loop van de administratieve procedure neergelegd en beoordeeld door verweerder in de bestreden beslissing. In het voorliggend verzoekschrift worden de documenten louter opnieuw toegevoegd, maar wordt geen concreet verweer gevoerd tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot deze documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Wat betreft het krantenartikel van 23 februari 2021 dient opgemerkt dat niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene informatie dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk zal worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op ernstige schade zal lopen. Zij dient dit concreet aan te tonen en blijft hiertoe in gebreke. Verzoekster maakt met een loutere verwijzing naar een artikel met betrekking tot de strafkampen in Rusland geenszins aannemelijk dat zij, ondanks de diplomatieke garanties die daartoe gegeven werden, in een strafkamp zou terechtkomen, noch in een strafinstelling die niet beantwoordt aan de Europese regels.

9. Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota met nieuwe stukken neer. In de mate dat de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota het middel en de argumentatie uit het verzoekschrift herneemt, dient verwezen naar voorgaande motivering.

Te dezen dient ook te worden opgemerkt dat er geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn. De Raad wijst er op dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen.

10. Wat betreft de *“verklaring dd. 25.05.2021”* (stuk 12, gevoegd bij aanvullende nota van 10 juni 2021), *“Verklaring van dhr. C.”* (stuk 17, gevoegd bij aanvullende nota van 10 juni 2021) en *“Verklaring van mevrouw S.”* (stuk 18, gevoegd bij aanvullende nota van 10 juni 2021) dient opgemerkt dat deze stukken opgesteld zijn in het Russisch en niet voorzien van een eensluidende verklaarde vertaling.

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van een eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de voormelde stukken door de Raad niet in overweging genomen.

Daar waar in de aanvullende nota een vrije vertaling uit de *“verklaring dd. 25.05.2021”* (stuk 12, gevoegd bij aanvullende nota van 10 juni 2021) wordt geciteerd, dient opgemerkt dat dit geen eensluidende vertaling uitmaakt en evenmin kan blijken dat deze *“vrije vertaling”* het volledige stuk betreft. Hoe dan ook, het loutere feit dat in deze vrije vertaling wordt gewezen op de detentieomstandigheden in Rusland en wordt aangegeven dat er druk wordt uitgeoefend op verzoeksters zoon in verband met de aanwezigheid van verzoekster buiten de Russische Federatie, kan niet aantonen dat de geboden diplomatieke garanties in haar individuele geval niet zouden worden nageleefd, noch dat er in geval van terugkeer naar Rusland in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet dient worden aangenomen.

11. Verder blijkt uit de inventaris der stukken van de ter zitting neergelegde aanvullende nota dat de *“Verklaring van de zoon van mevrouw K.”* wordt neergelegd. Dit stuk kan echter niet worden teruggevonden in de stukkenbundel zodat dient te worden besloten dat het niet werd neergelegd.

Voor zover in de aanvullende nota zelf een vrije vertaling van de verklaringen van de zoon van verzoekster wordt aangehaald, kan hieruit niet blijken dat, ondanks de diplomatieke garanties die werden geboden door de Russische autoriteiten aan België inzake de rechtsgang en de manier waarop zij behandeld zal worden, dergelijke garanties niet zouden worden nageleefd. Daar waar verzoeksters zoon stelt dat de Russische autoriteiten hem onder druk zetten, betreft dit een bewering die hij met geen enkel begin van bewijs aantoon, laat staan dat hieruit volgt dat verzoeksters *“grondwettelijke rechten*

niet zullen worden gerespecteerd op het grondgebied van de Russische Federatie, en dat haar uitlevering een gevaar vormt voor haar belangen en gezondheid”.

12. Wat betreft het ter zitting neergelegde arrest van het Zwitsers Federaal Hof van 23 december 2020 (stuk 13, gevoegd bij aanvullende nota van 10 juni 2021), alsook het ter zitting neergelegde artikel uit de Juristenkrant dat dit arrest bespreekt (stuk 14, gevoegd bij aanvullende nota van 10 juni 2021), dient opgemerkt dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Bovendien motiveerde verweerder in de bestreden beslissing aangaande het arrest van het Zwitsers Federaal Hof van 23 december 2020 terecht als volgt:

“Stuk 42 is een artikel over een beslissing van de Zwitserse federale rechtbank. Stuk 43 is het arrest waarover het gaat in stuk 42. Het arrest stelt dat Zwitserland zich niet langer enkel mag baseren op goede ervaringen bij uitleveringen met Rusland in het verleden, wat diplomatieke garanties betreft. In plaats daarvan, zo wordt er gesteld, moet de situatie met betrekking tot diplomatieke garanties opnieuw moet worden geëvalueerd, specifiek met het oog op respect voor de mensenrechten in Rusland. Dit arrest leidde ertoe dat de uitlevering van een Russische ex-bankier, die vervolgd wordt voor fraude, niet kon doorgaan. Wat dit betreft moet worden opgemerkt dat de continentale rechtsorde géén precedentenorde is, en het CGVS zoals hierboven reeds vermeld de interpretatie volgt van het EHRM in enkele eerdere zaken, waaronder Chentiev/Slovakije (nr.21022/08), Ibragimov/Slovakije (nr.51946/08) en Gasaeyev/Spanje (nr.48514/09), en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM). In Zarmayev/België oordeelde het Hof met 6 tegen 1 in lijn van de hoger vermelde arresten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een aantal zaken (RvV 8 april 2011 nr. X; RvV 14 december 2012 nr. X; RvV 1 juni 2018 nr. X), voornoemde rechtspraak van het EHRM in acht nemend, geoordeeld dat dergelijke waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het geval van uitlevering omwille van de hem ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in het artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 EVRM, noch dat hem een eerlijke procesgang zal ontzegd worden. Het gegeven dat Zwitserland oordeelde dat - in deze specifieke uitleveringszaak - een herevaluatie zich opdrong, waardoor de uitlevering niet kon plaatsvinden, werpt zodoende geen ander licht op deze eerdere interpretaties.”

Te dezen dient benadrukt dat verzoekster niet concreet aantoont dat de geboden diplomatieke garanties door de Russische Federatie in haar individuele geval niet zouden worden nageleefd.

13. Wat betreft de ter zitting neergelegde parlementaire vraag aan de minister van Justitie inzake de uitlevering aan de Russische Federatie op grond van diplomatieke garanties (stuk 16, gevoegd bij aanvullende nota van 10 juni 2021), dient opgemerkt dat het – zoals de titel van het stuk zelf aangeeft – een loutere vraag betreft. Verzoekster geeft bovendien geen enkele toelichting over dit stuk.

14. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift nog stelt dat zij ondertussen goed verankerd is in de Belgische samenleving en gehuwd is met een Belg, wordt vastgesteld dat haar mate van integratie in België niet relevant is voor de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS